

[Jes Lunde]

indtryk, man får, når man går finansloven igenem for at se, i hvilken retning regeringen ønsker at ændre det danske samfund.

De borgerlige partier har åbenbart det menneskesyn, at den stærkeste skal have ret, og at de svagestes behov for livsudfoldelse må vige, for at de stærke kan få det bedre. Det kommer til udtryk, når man lemper formueskatten, samtidig med at der er voksende social nød. Formueskatten betales alene af dem, der har en formue på over 1,4 mio. kr. Et flertal mener nu, at disse mennesker trænger til en håndsrækning, så de kan få det bedre. Men det må stå krystalklart, at det er dem, der i forvejen har succes, dem, der befinder sig på solsiden i samfundet, der tildeles flere penge.

Hvis nogen har en anden opfattelse af virkeligheden, er det simpelt hen udtryk for et afgrundsdybt ukendskab til levevilkårene i Danmark. Jeg påstår ikke, at vi har fattigdom sammenlignet med menneskene i den tredje verden, men jeg fastslår, at flertallet i Folketinget er på vej til en værre skævdeling af levevilkårene i Danmark end dem, vi allerede kender. For der findes jo mennesker, der skal slide sig halvt op i arbejdslivet som kassedamer, som syersker, som arbejdsmænd for 120.000 kr. om året, mens andre får det dobbelte, det femdobbelte, ja det ti- og tyvedobbelte. Men hvem vil regeringen hjælpe? De sidste, dem med den i forvejen gode indkomst og det trygge og velordnede liv. De, der er allervanskeligst stillede, som står uden for arbejdsmarkedet, skal tværtimod have deres vilkår forringet.

Vi ved, hvor katastrofalt det er for de fleste at blive fyret og sendt ud i arbejdsløshed. Indkomstnedgangen er markant. Det typiske er, at man taber en tredjedel af den hidtidige indkomst. Hvor mange af folketingsmedlemmerne har indrettet sig, så de er parat til den ændring fra den ene dag til den anden uden at kny? Der-til kommer tabet af fællesskab, når man ikke længere har arbejdskammerater, tabet af placering og rolle i samfundet og for mange tabet af muligheden for at gøre nytte, for at udrette noget positivt for sine medmennesker.

Det er noget vigtigt og fantastisk dejligt ved mennesker, at vi har lysten til at glæde hinanden, lysten til at give og lysten til at sætte os konstruktive spor. Derfor gør man vold på mennesker, der tvinges til at stå uden for samfundet, der tvinges til at være passive. Det dre-

jer sig også om værdighed. Det er uværdigt at være tvunget til forsørgelse. Vi skal kunne møde hinanden i øjenhøjde og være jævnbyrdige. Det forudsætter lige rettigheder og lige pligter.

Derfor er det vigtigt at sige nej til en politik, der deler os op i et A-hold, et B-hold og måske endda et C-hold. Vi må stå fast på vore demokratiske traditioner, hvorefter vi betragter hinanden som ligeværdige. Den ligeværdighed, vi tager som en selvfølge på valgdagen, må også gælde i samfundet som helhed og i de økonomiske beslutninger, hvis demokratiet skal give mening.

Efter seks borgerlige regeringsår er det ikke desto mindre uforandret sådan, at vi har en tårnhøj arbejdsløshed. Den var omkring 250.000, da de borgerlige kom til, den er det samme i dag, og intet tyder på, at problemet er på vej til at blive løst, snarere tværtimod. I denne situation lægger den borgerlige regering mere vægt på at få gennemført besparelser på de arbejdsløses bekostning, når der forhandles finanslov, end på at opstille en plan for afskaffelse af arbejdsløsheden. Det kan man da kalde en markant politisk prioritering. Det er klassepolitik og omvendt Robin Hood-politik, så det forslår.

Her op til jul bliver vi mindet om, at der fortsat er social nød i Danmark. Frelsens Hær kan berette, at de oplever et behov for hjælp som aldrig før, og at der mange steder er tale om en fordobling af antallet af mennesker, der henvender sig for at få hjælp til julen. I denne situation er regeringen mest optaget af at beskære kontanthjælpen, mens det er os andre, der skal slås for anstændige levevilkår. Regeringen træder på de svageste, for at den bedst stillede del af befolkningen kan leve endnu bedre.

Den tyske filosof Immanuel Kant skrev allerede i slutningen af syttenhundredetallet, at intet menneske må være middel for et andet menneskes mål, at alle mennesker er lige i den betydning, at de er mål i sig selv og kun mål og aldrig midler for hinanden. Det borgerlige flertal forsynder sig mod disse ord i sin praktiske politik.

Jeg tror gerne, at et flertal af de borgerlige vælgere og politikere betragter sig selv som humanister, men spørgsmålet er, om det er en falsk humanisme, der kun går ud på, at man ikke har lyst til at se fattige mennesker ligge på gaden, eller om det er en sand humanisme med vilje til at behandle hinanden som ligeværdige.